

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20 botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

LA UNIÓN HISPANO-AMERICANA.

ors los reaccionaris que bramaven de coratge a la idea de pendre part en la Exposició Universal de Paris, per ser una República qui la feya y per ferla al objecte de commemorar lo primer centenari de la Revolució francesa, avuy, davant del triomfo alcançat per aquell gran poble, callan contosos y avergonyits. Y tenen raó de estarho. Los poders històrics, recelosos sempre, van abstenir-se de pendre part en aquella festa civilisadora; en cambi als pobles, cada dia més emancipats per la doble virtut de la intel·ligencia y del treball, hi han assistit plens de sant entusiasme. Y la humanitat y 'l progrés universal no tenen sino motius de felicitar-se de la actitud independent y digne dels pobles, que han portat a Paris, no tan sols las mostrats del seu treball y del seu ingeni, sino 'l esplay dels seus sentiments y de las sevas aspiracions. Aixís ha pogut neixer, baix 'l amparo protector de la bandera de la República francesa, una idea tan gran com la que s' agita en aquest precís moment, baix lo lema simpàtic de *Unión hispano-americana*.

Sense necessitat de la menor intervenció oficial; mentres lo govern espanyol descansava de las cábalas de la política menuda prenent banys de recreo en las platxas del Cantàbrich, allà a Paris han hagut de trobarse nostres productors, nostres homes de ciencia, nostres artistes ab los representants de las 17 nacions americanas, que un dia sigueren espanyolas: nacions que parlan encare la nostra llengua, que senten correr per las sevas venas la sanch que corra per las nostras, dotadas de un caràcter al nostre semblant y de unas aspiracions idénticas a las nostras; y n' hi ha hagut prou ab que 's trobessin, després de prop de un sigle de separació, per reconeixer com a fillas de una mateixa rassa y com a membres de una mateixa familia, sellant aquest reconeixement ab un abraç fraternal.

En una paraula: aquella América que va perdre Espanya gracias als abusos dels poders històrics y al predominí de la forsa bruta, lo poble espanyol que pensa y que treballa, s' ha posat en camí de reconquistarla. Y no de reconquistar la terra, sino una cosa que val més: lo cor del seus habitants. ¿Cóm no han de avergonyirse los governs de la monarquia de que la Exposició de Paris per ells abandonada ab culpable indiferencia quan no ab despreci, haja sigut la causa immediata de una reconciliació tan falagüera?

La idea es fecunda, y no podrà menos de prosperar. Los homes més eminentes de la América llatina la sustentan; los homes més eminentes d' Espanya la proclaman.

L' América espanyola necessita d' Espanya, com de un llas que la uneixi a Europa; aixís com Espanya necessita d' ella per aumentar la seva producció, y fomentar la mútua riquesa en tots los pobles de rassa espanyola.

Y res hi fa qu' Espanya siga débil y que no pugan blasonar de molt fortas las Repúblicas constituïdas a l' altra banda del Atlàntich: ab la unió dels débils s' engendra una gran forsa, y no es despreciable la que podrà adquirir-se 'l dia que s' uneixi una rassa com l' espanyola, que conta més de 60 milions de habitants disseminats en una inmensa extensió del globo.

La Unió no atentarà may a la independència de cap dels pobles que han de formar-la. Las nacions americanas van sabersela guanyar; ben seva es. Espanya seria la primera en defensarla 'l dia que per un ó altre motiu se vejés amenassada.

May un pare qu' estimi als seus fills emancipats se ficarà en la casa que aquests hajan sapigut adquirir, sino per ajudarlos a sostenirla.

No existeix, per consegüent, en la idea de la Unió hispano-americana, lo pensament més remot de absorció ni de predominí. Aquella Espanya insensata y quixotesca de las conquistas y de las aventuras basadas en la forsa ha deixat d' existir pera sempre. Los temps no passen en vá y una experiència dura y amarga ha hagut d' a ensenyarli que mes se logra ab la generositat y ab l' amor que ab l' amenassa y la violència.

L' *Unión hispano-americana* té per objectiu moral la reconciliació de todas las nacions de un origen comú, y per objectiu material, lo foment dels interessos mútuos y de la prosperitat inherent a todas ellas.

Establir relacions útils entre las unas y las otras; mantenir una intel·ligencia constant; crear un actiu comerç entre Espanya y América, entre América y Espanya.

Evitar per tots los medis que 'ls pobles americans de origen llatí caygan en las mallas dels Estats Units, convertintse en comparsas de aquella poderosissima República; y prescindir, per lo que toca a Espanya de tot tractat de comerç ab las nacions europeas més fortas, que 'ns explotan y se 'ns xuclan, per concertarlos ab preferència ab los pobles de América que sollicitin la nostra producció a cambi de la seva.

En una paraula: refer una política económica altament patriòtica, en mal hora interrompuda quan l' América vá emanciparse per culpa de la monarquia; esmenar un erro històric; treballar en favor de la grandesa d' Espanya, lograda sense efusió de sanch, per la virtut del progrés y per l' eficaç intervenció del esperit públic.

A tal objecte s' encaminan los propòsits manifestats a Paris al iniciarse la idea, tan dignament secundada aquí pel *Foment del treball nacional* y altres elements valiosos de Catalunya y a la qual no podrà menos de adherirs'hi Espanya entera.

Ara al govern li toca aplanar lo camí.

Y a l' Espanya que produheix y que treballa, recorre'l sense vacilacions, segura de trobar a l' altra banda del Atlàntich los brassos carinyosos dels pobles americans.

P. K.

¡NO 'S DEURÍA PAGAR!

Si un sastre esguerra una roba, lo parroquiá se la emproba y al veure que bè no está per més que s' exclami y diga, aquell mort, a la botiga, de plantón li sol quedá.

Un metje a un malalt visita, sols sa fama l' acredita, li recepta mal ó bè molt tranquil, puig sab de sobra que si acas lo cura, cobra y que si 'l mata, també.

P. TALLADAS.

Buenos Ayres han pres algunas disposicions contra certs actes del culto catòlich que 's relacionan ab l' higiene.

Allà s' ha prohibit tenir aygua beneyta en las picas de las iglesias; ítem més, colocar las imatjes al alcans dels llabis dels fiels, per evitar que las besin, y finalment

no tolerar que 's toquin las campanas de las iglesias, sino tot lo més per espay de cinch minuts.

Las personas amants de la limpieza y las propensas a patir migranya, no podrán menos de aplaudir las higiènicas disposicions del govern de la República argentina.

A Ferry, gefe del partit que ha triufat en las eleccions francesas, l' han derrotat Es una llástima. Pero en aquests moments es quan se coneixen los homes que valen.

Ferry sense queixarse, per lo que a ell respecta, de la seva derrota, 's felicita cordialment del triomfo de las sevas ideas.

Veus'aquí sas nobles paraulas: «Lo bulangerisme que jo vaig denunciar, un dels primers, davant de l' opinió, está anonadat. La República ha sortit vencedora de aquesta temerosa crisis. Res significa després de aqueix triomfo 'l que jo quedí ferit sobre 'l camp de batalla. ¡Visca la República!»

Una circular de 'n Canalejas ha mogut als jutjes a perseguir las casas de joch, sense refiarse per rés de la política gubernativa.

Y desde 'l moment que 'ls jutjes s' han posat en dansa, a cada pás se'ls ha aixecat un conill.

**

Partida de joch al *Casino de Madrid*, un dels més encopetats de la capital d' Espanya freqüentat per ministres y generals y pels homes de més figura dintre de la política.

Partida de joch en lo *Casino Lopez Dominguita*.
Partida de joch en lo *Círcul de las classes passivas*.
¡Quin escandoll!

La capital d' Espanya convertida en una timba de tauls. Los círculs polítichs entretenint los ocis de la cessantia ab las cartas a la mà, jugant tal vegada sobre lo qu' esperan adquirir lo dia que 'ls cridin a governar lo país...

Lo Sr. Canalejas ha fet un punt d' home arrancant ab mà segura lo vel que ocultava tals miserias.

Lo únich deplorable es que mentres los jugadors del *Círcul de las classes passivas* van a travessar los principals carrers de Madrid lligats de dos en dos, als jugadors del *Casino de Madrid* se 'ls va tractar ab tolas las consideracions imaginables.

Y aixó está mal fet.
La justicia ben entesa exigeix que s' emplehi per tots, lo mateix pés, la mateixa mesura y la mateixa corda.

Don Cristino Martos acaba de declararse acérrim proteccionista

¿Qué diuhen que s' extranyan de aquesta evolució?
¡Ay, criaturas! ¿Qué no veuhen que proteccionista era lo únich qu' en Martos no havia sigut encare?

A D. Cristino se n' hi ha anat la vida destapant olletes y tastant salsas. Aixís ha perdut lo paladar: de manera que avuy fins ja ho fa per vici.

Los conservadors han promés no fer una campanya obstruccionista quan se posi a discussió 'l projecte de sufragi universal.

Els lo combatiran, pero debilment y sense oposarse a que siga lley del Estat.

Aixó sí, quan a conseqüència del sufragi hajan de disoldres las corts actuals y tinga de nomenarse'n unas altres, no passen per menos que per fer ells las eleccions, y ningú més qu' ells.

De manera qu' ells no s' oposarán al sufragi universal, contentantse ab desacreditarlo.

Deixarán la lley que neixi; pero ab la condició de violarla.

Afortunadament la lley de sufragi apenas se li acostin aquests vellots a terli la mes peüta magarrufa, de la primera plantofada, ha de deixarlos sense dents a la boca, y sense ganas de tornars'hi a arrambar.

La qüestió de Marruecos, que ab una mica més acaba ab una guerra, ha terminat ab una recepció donada a Tànger per l' embaixada d' Espanya, a la qual van assistirhi protestants, juhéus y moros y fins un frare, lo Pare Lerchundi, que mentres cristiáns y moros, protestants y juhéus ballavan, ell tocava 'l piano.

Més val aixís. Un frare pianista y tolerant, será sempre més simpátich y treballará més eficazment en favor

de la civilisació, que un frarot matant liberals desde una trinxera ó disparant excomunió desde la trona.

No hi ha remey: la deria de 'n Cánovas avuy per avuy no es altre que reconquistar l' apoyo de 'n Romero Robledo.

En Toreno está que trina, en Silvela donantse al dimoni, en Villaverde trayent foch pels caixals; pero tot inútil. D. Antón s' ha convingut ab lo pollastre de Antequera, y persuadit de que no hi ha que pensar ab l' arrós si no t' pollastre.

Es aixó lo únich que li faltava al Monstruo.
En lo successiu ja no hi haurá ningú que 'l rebi a xiulets, que serian malaguanysats.

Tot lo més lo reberán a grans riallas.

CARTAS DE FORA.—A la Creu-alta hi viu un tal mossen Anton que no tenintne prou ab una, sosté dugas majordonas, haventse vist obligat a pujar las tarifas dels serveys espi-rituals, per poder sostenir lo gasto que li ocasiona aquest luxu de servey. Y lo més bonich es que havent acordat l' ajuntament cobrar per medi de reparto la contribució de consums. Mossen Anton se nega a pagar los sis duros anuals que li corresponen, fundantse en qu' ell no t' res. De tenir las majordonas per partida doble 'n diu no tenir res... ¿y donchs cuántas ne voldria?

Lo rector de Montreal es molt desgraciad: sempre li tancan la iglesia, quan l' han de comprometre. Aixís va ferho un día cap al tart-una beata veient que a dintre no hi havia ningú, y al anar a la Abadía a entregar la clau va trobar al rector y a la seva majordona en certa posició que de aquella feta tot lo poble n' anava plé. Tant que 'l rector, per desvaneixer suposicions maliciosas, va fer un sermó dihent als seus feligresos que no creguessen res de lo que 's deya respecte d' ell y la seva majordona, ja que lo que realment havia succehit era que la Doioretas s' havia clavut un vidre al peu y ell li treya. Ara vejim!

Un altre día una vella tanca també la iglesia, creyent que no hi havia ningú. Y a pesar de tot lo rector era dintre confessant a una beata ab tal afició que no va adonarse de que l' havían tancat, fins després de haver complert sa feyna espiritual. Llavors va pujar al campanar, dihent a la Doloretas que li obrís la porta, y de la iglesia va sortirne ell y la penitent tota roja, tal vegada a conseqüència del susto.

Tantas casualitats y en tant poch temps ocorregudas donan molt que parlar al poble de Montreal. Per lo tant senyor Rector, procuri no perdre l' oremus ab tanta facilitat.

DIUHEN...

Los polítichs continúan passejant per 'llá y per 'quí, y com que en fer res no hi pensan, tots se contentan ab di.

Diuhen qu' en Martínez Campos está quí sab lo enfadat y a punt d' esqueixar la grua a la major brevetat.

Diuhen que 'l tremendo Martos, veientse sense ningú,

segueix marxant cap enrera y tornantse més madú.

Diuhen que en Rodriguez Arias, lo gran ministre naval, no vol deixar la cartera hasta 'l judici final.

Diuhen que 'l senyor Venanci, trobantse ja sense un sou, per salvar la nostra hisenda pensa fè un emprésit nou.

Diuhen qu' en Lopez Dominguez está tan desorientat, que ni gosa obrir la boca per por de dí un disbarat

Diuhen que 'l salat Romero, dels seus companys aburrit, busca gent desocupada per formá un altre partit.

Diuhen qu' en Moret acaba de assegurar formalment que no pensa comprométre, fins que sápija ahont va 'l vent.

Diuhen que 'l senyor Gamazo, en cert lloch, va confessar que a la fi ha perdut en totum la carta de navegar.

Diuhen qu' en Cánovas pensa lo mateix que la guineu, y assegura que son verdas, perquè sab que no las heu.

Diuhen que 'l senyor Cassola t' l seu plan tancat ab clau, y s' ignora si projecta moure guerra ó brindar pau.

Diuhen que en Vega de Armijo no sab qué fer ni qué dí per lograr que 'ls senyors moros contestin de un cop nó ó sí.

Diuhen que 'l pobre Mellado viu tan trist y marejat, que donaría 'l seu cárrech pel mateix que li ha costat.

Diuhen que 'l noy Canalejas no está satisfet del tot, que en Xiquena t' migranya y que en Becerra fa 'l bót.

Per fi, diuhen qu' en Sagasta fuma, 's gronxa, xiula y riu, y assegura ab molta flemma que ningú sab lo que 's diu.

Vels'hi aquí tot lo que diuhen los polítichs importants: si ho diuhen pel gust de dirlo, d' aixó me 'n rento las mans. Jo no faig més que escoltarios y com tinch l' oído fi, recullo tots los seus dichos y dich... lo que sento dí.

C. GUMÁ.

APUROS D' UN ROMERISTA.

I.

UN un home ha nascut ab mala lluna, tot lo que fa li surt al revés — Aquesta era la constant lamentació del senyor Pere Grasolets, un infelís sense ofici ni benefici, que ho sabia fer tot, menos treballar.

De petit havia après la honrada y lucrativa professió de llaurer; pero per las sévas calaveradas, complicadas ab incidents que fora larch relatar, va trobarse als trenta anys sense altra manera de viure que la

política. Los seus pares l' havían destinat a fabricar embuts de llaua: ell havia preferit fer embuts patriótics ó defensar la lley del embut.

Pero l' home tenia rahó; la mala lluna 'l perseguía constantment: en lloch de viure de la política, lo que feya en rigor era morir-se lentament, darrera dels partits y buscant empleos.

Sempre tenia 'l desacert de ajuntarse ab los que estavan en desgracia. ¿Veya que 'ls fusionistas, en qual partit militava, no acabavan de pujar may? Donchs se feya conservador. Pero succehia que al cap de dos mesos d' haver ingressat en lo nou partit, los conservadors se 'n anavan a can Pistrans y 'l senyor Grasolets se quedava a las capsas.

¿Tornava a ferse fusionista, cansat d' esperar la rehabilitació dels conservadors? Pues llavors los fusionistas queyan y 'ls conservadors pujavan altra vegada.

Era un tipo verdaderament desgraciad, un *jettatore* de la classe de *séptimos*.

II.

Va arribar un temps en que 'l senyor Pere va veures prodigiosament aburrit. No sabia de qué fer manegas; havia agotat los seus recursos y 'ls de varias personas amigas. Estava magre com un pal de telégrafo, vestia desastro- sament; en fi, molta gent lo prenfa per mestre d' estudi.

Havia perdut la fé, no tenia cap esperansa y ja no podia viure ni de caritat. ¿Qué fer en situació tan crítica?

Llavors va ser quan va fixarse ab en Romero Robledo.

—¡Aquest sí qu' es un polítich llest!—deyan los seus companys de glorias y dejunis;—en Romero Robledo es l' únich polítich de porvenir que hi ha a Espanya. Es llest, no s' adorm may, está sempre a la que salta y s' ha colocat en una situació que li permet ajuntarse ab lo primer que alcansi 'l poder. ¡Ditxosos los que 'l segueixen!

Lo senyor Grasolets ja no va necessitar res més: agafa 'l portante y va a sentar plassa de romerista.

—¡D' aquí un mes—va dirse l' home, al veures en lo partit de 'n Romero—m faig un traje nou y vaig a entaularme a can Justin!

III.

May havia tingut una existencia tan agitada com aquells días. Lo triunfo desitjat no venia may, pero las ilusions se renovavan ab una rapidés vertiginosa. Tan aviat ne desaparexia una com ne sortían dugas.

Lo seu jefe no sossegava un moment.

—En Romero está a punt d' aliarse ab lo govern.

En Romero s' unirá ab los conservadors y derribará 'l ministeri desseguida.

En Romero está pròxim a ser cridat al poder. Y en Romero va y en Romero ve... y 'l senyor Grasolets morintse de gana.

Al principi las ilusions l' havían mantingut: després lo seu cos va demanar aliments més sustanciosos.

Però ¿d' ahont tréurels, si en Romero no acabava may de conquistar lo poder?

Un vespre que plovia 'l senyor Pere va sentirse iluminat de repent. No sè si va ser la claror d' un llamp ó las pampallugas d' un fanal eléctrich: lo positiu es que 'l desventurat romerista va entreveure un raig de llum.

—Ja que aquí no tinch feyna—va dirse—fem lo que fa tothom: ¡cap a Buenos Ayres!

IV.

Dóna 'ls pasos necessaris, troba un a empresa que li adelanti 'l passatge.—perque ell no tenia fondos ni per fer la travessia de la porta de la Pau a la *Machina*, s' embarca y... Ja es a Buenos Ayres.

Tothom sab de la manera que allí está montada la cosa. Los treballadors que hi arriban, son albergats en un local ahont van a buscarlos los amos que necessitan operaris.

Los emigrants se posan en fila y 'ls amos van dihentlos:

—¿Qué sou vos?

—Fuster.—

Y 'ls que buscan fusters se emportan l' home.

—¿Qué sou vos?

—Manyá.—

Lo qui necessita un manyá s' encarrega d' ell.

D' aquesta manera van anarse cololocant tots los treballadors que havían arribat a Buenos Ayres ab lo senyor Grasolets. Ell era l' únich que quedava en vaga.

Una mica inquiet y neguitós, lo pobre emigrant comen-sava ja a donarse als diables, quan se li presenta un senyor de maneres molt distingidas, que encarantse ab ell li pregunta:

—¿Y vosté, que no troba colocació?

—No senyor, encare ningú m' ha dit res.

—¿D' qué fa?

Lo senyor Grasolets va titubejar una mica; pero decidit a sortir del pas com més aviat millor, va carregarse de valor y va respondre ab molta formalitat:

—Soch romerista.—

Lo seu interlocutor va fer un salt d' alegría.

—¡Magnífich!—va exclamar.—He estat a Espanya y se lo que aixó significa. Queda contractat desde aquest moment. Jo m' encarrego de vosté.—

Y passantli 'l bras per sota 'l d' ell, va portarlo cap al carrer com qui se 'n porta una joia.

V.

L' endemá per tolas las cantonadas de Buenos Aires s' hi veyan uns grans cartells, que deyan aixís:

GRAN CIRCO-HIPÓDROMO.

Esta noche, debut del distinguido romerista

PEDRO GRASOLETS,

que llega de España con un vasto repertorio de plan-chas, equilibrios, saltos mortales, bufonadas y varias habilidades de clown.

Diu que 'l local va omplirse de gom a gom y que 'l senyor Grasolets va deixar tan ben plantat lo pabelló romerista, que desde llavors guanya lo que li dona la gana. ¡Lo que t' trobar la verdadera ocupació!

A. MARCH.

DON Práxedes s' esforça en vè per enviar à Roma d' embaixador al seu amic Montero Rios. Pero aquest de cap manera vol anarhi. —¿De aquests bossins fa escarafalls?— diu en Sagasta. —No es aixó— respon l' astut gallego— es que no vull que ningú del mon puga dir que vostè m' ha enviat à Roma per la penitencia.

En alguns pobles de Fransa corren monedas de bronze ostentant lo busto de Boulanger y la següent inscripció: «IMPERI FRANCÉS—ERNEST I.» Vels'hi aquí clarament manifestats los propòsits del aspirant à dictador. No ha tingut ni tè més que una fallera: *fer quartos*.

Pero la Fransa li ha donat lo que mereixia. A pesar dels grans esforços dels seus partidaris, extremant tots los medis, y valentse sense escrupul del apoyo de la reacció, à tot estirar portará à la Càmara, 47 diputats. Ni siquiera ha pogut arribar à l' auca completa.

Y 'l general de las valentias, que apenas van acuarlo, no va tenir prou temps per fugir al extranger, ha marxat de Londres, y quan tothom creya que se 'n anava à Paris, s' ha dirigit à la isla de Jersey, sempre en companyia de aquella senyora que no 'l deixa may y del caball negre que van regalarli 'ls seus partidaris per electuar la seva triunfal entrada en la capital de Fransa.

En vista de aquesta última bassanya del impàvit Ernest I, no seria difícil que 'ls seus partidaris li tornessin à pendre 'l caball y li regalessin un burro.

Una errada de imprenta que trobo en un periódich: «Al bajar del coche el Sr. Cánovas fué saludado con una prolongada y calurosa silba de aplausos.» *Silba* en lloch de *salva*. ¡Pobre monstro! Hasta las letras de motllo 's conjueran per xiularlo.

Noticias de Marruecos: Lo bajá de Tànger havia fet de las sevas y 'l Sultán tractava de destituirlo. Pero 'l bajá va guanyarli 'l cor, fentli la mar de regalos. Y avuy es l' home de confiança del emperador.

Sempre que un carro grinyola lo grinyol pots evitar: úntantli ben bé las rodas deixarà de grinyolar.

Lo més bonich es aquell músich de Ceuta, que al veure al Sultán per primera vegada, se li planta al davant y li dispara un memorial. Conseqüencia: lo Sultán va regalarli una vintena de duros.

Aixó es procedí ab decoro y es enténdreh, si senyor: pera fer la guerra al moro lo *sabre* es l' arma millor.

Un altre y termino aquesta secció de noticias de la moreria! Si la reyna regent va regalar al Sultán un luxós carruatge, que no li servirà de res mentres no tinga carreteras, en cambi 'l marqués de Comillas l' ha obsequiat ab un objecte que li ha produhit la més viva satisfacció. Lo marqués de Comillas li ha regalat un piano de manubri. Y 'l Sultán passa tot lo dia donant voltas à la maneta, escoltant la música y cayentli la baba. ¡Quin moble més bonich pel seu harem! ¡Quina broma farà ab las odaliscas!.. ¡Ja 'm figuro al Sultán de Marruecos com las hi recargola nit y dial..

Cosas de 'n Martínez Campos. Sempre assegurant que farà y que dirà, y al cap-devall ni fa, ni diu res. Ara suposan que tè l' intent de presentarse à certa dama que ocupa una posició elevadissima y cantàrlas'hi molt claras.

Ilusions que 's forja ¡Pobre general! Quan los aucells *mudan* no poden cantar.

En Moret s' ha deixat tota la barba. Un industriá catalá que 'l va veure, primer que ningu, al arribar à Madrid, es fama que va dir: —¡Miréu, miréu à D. Sagimón, com li lluheix lo pèl.

Diu *El Correo Catalán*: «Los capellans no tenen més necessitats que las naturals.»
¿Necessitats naturals, eh?
Com per exemple: menjar, beure, vestirse, calarse...
Escolti Sr. *Correo*: ¿y 'l tenir majordona jove y guapa, entra també en la categoria de las necessitats naturals?

Un eco del estiu. Lo masover sorpren à la seva mestressa que ha anat à passar l' estiu a fora, senada davant del tocador, y omplintse la cara de polvos de arrós.
—Alsa amigo, mestressa—li diu—vosté si que no ha de tenir cap por de la ma'ura.
—¿Qué voléu dir, Geroni?
—¡Com veig qu' esta *sulfatant!*

Los elements adictes al general Salamanca publican à l' Habana un periódich que fa la guerra à tots los demés, baix la direcció de D. Pere Antón Torres y ab lo titol de *La prensa*. En vista de lo qual deya un tranquil:
—¡Cóm dimontri no han de treure such de la Isla de Cuba, si fins se valen de una *prempsa!*

En lo teatro Lirich, durant la representació de l' obra de Gluck:
—Tú, mira aquell senyor quina manera de pesar figas.
—No me 'n parlis: ell si que podrá dir que s' ha dormit en *brassos de Orfeo*.

Diumenje va reunirse 'l partit constitucional de Barcelona en lo Saló de la Junta de Agricultura, à fi de constituir comitè. Van assistirhi únicament los amigaxos de D. Francisco y ells mateixos van nombrarse. Lo que fan sempre: ells s' ho guisan y ells s' ho menjan.

Y à propòsit. Preguntava un curiós:
—¿Qué tè que veure l' art de cultivar la terra ab lo partit constitucional?
—¿A propòsit de qué formula aquesta pregunta?— digué un dissident.
—Home, la veritat; m' extranya molt que 'l partit riuhista, per elegir comitè, 's reuneixi en lo Saló de la Junta de Agricultura.
—Donchs vegi, es molt fácil d' explicar: la majoria dels individuos que segueixen à D. Francisco están classificats com à caps de carabassa.

Demà diumenje, pelegrinació dels *Miquels* à la ermita de Sant Ramón, situada en lo terme de Sant Boy. ¡Ab quina exquisida oportunitat troba certa gent lo camí que més li convé!.. ¡Lo camí de Sant Boy!

Ara si no ho fan correr los diré una cosa. Los *Miquels* no van à cap acte piados. ¿Saben à qué van los Miquels?
A *buscar bolets*. Y vegin, podria molt ben ser que 'n trobessin més dels que necessitan.

PARTES TELEGRÁFICHES.

Paris, 11. Per inmensa majoria, republicans han guanyat; lo partit boulangierista ha quedat tot arronsat. Boulanger, casi bé en quiebra, derrotat, perdut y fret deixa l' hotel hont vivia y busca un pis baratet.
Berlin, 11. Bismarck está del tot bó, meljes seus quedan parats: s' opina que aquest senyó tè set vidas, com los *gats*.
Habana, 10 (urgent.) Salamanca 'ns ha fet figa, aixó sembla un *guirigay*: no més se sent gent que 's queixa, los uns fan *¡uy!*, altres *¡ay!*
Roma, 11. Crispi, víctima pedratta, está curatto del tutto: industria sempre tronatta, comerso sempre perduto. La carpanta se 'ns estira, la butxaca está ja netta: non se troba ni una lira, vol dire, ni una pessetta.

SUSCRIPCIÓN—PUIGCERCÓS.

Suma anterior. Ptas. 96'65
Cenon Zúbarra, 0'25.—Un fill de Torrelles de Foix 1—A. V., 1.—P. P., 1.—Martí Molins, 1.—Juan Padros, 0'50.—Juan Juvé, 0'50.—Ventura Bisbal, 0'50.—Fernando Trilla, 0'50.—Joséph Fort, 0'50.—Juan Prió, 0'50.—Batista Atmetlla, 0'25.—María Baldiró, 0'25.—María Llopas, 0'50.—Rosa

Uramí, 0'50.—Carme Gracia, 0'50.—Agna Vellella, 0'50.—Carme López, 0'25.—Paula Gatell, 0'25.—Manuela Martí, 0'25.—Teresa Montpar, 0'25.—Joana Berret, 0'25.—Los vint últims de S Martí de Provencals. Un ateo de Capellades, 1'20.
TOTAL. Ptas. 108'85
Continúa oberta la suscripció.

XARADA.
Vaig trobar la *Prima-tres* hehent dins de una *total* y l' hi vaig dá una *tres-prima* al sortir d' aquell local. Com que encare es *tersa-tersa* en trobantli, *dos incersa*.
J. T. ANGUILA.

ANAGRAMA.
En tot total aquest día de prop de Santa María vareig veure per talós la *total* del meu dit gros.
L. LÓPEZ Y LÓPEZ.

TRENCA-CLOSCAS.
A DA. FRANCISCA AVIAL ALLUÉ
MATARÓ.

Formar ab aquestas lletas lo titol de una ópera, de una sarsuela castellana y de un drama catalá.
J. ALAMALIV.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.
5.—Consonant.
1 7.—Part de la persona.
1 6 3.—Una cantitat.
1 4 1 4.—Un Déu.
5 6 5 7 3.—Objecte de dona.
2 3 4 7 6 7.—Nom de dona.
1 2 3 4 5 6 7.—En la música.
7 1 2 3 6 7.—Nom de dona.
7 5 2 3 7.—"
1 2 3 4.—Una fruyta.
5 4 3.—Lo que molts portan.
4 1.—Carrer de Barcelona.
3.—Consonant.
J. ALAMALIV.

GEROGLÍFICH.
X
P L I
P L I
T
R. MARGALL.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans J. Portals, V. Badía P., R. Pons, Escola Petit, J. Vinyeta, J. R. Santana, E. Pons, C. Bort y Bonet, K. Novas del K. Stell, E. S. V., Quatre burots, Mullalbas, T. V. O., E. Callis, Pere Joan, Noy Cabo, J. Casanova Ventura, P. S. Pou, M. Coll y J. Franquesa:—Lo que 'ns enviam no sa per caso.
Ciudadans C. Zurbarán, Antonet del Corral, Fandilleta, Enrique R. F., Quimet Mora, Noca, Pepet d' Espugas, J. Terri, Japet de l' Orga, J. Alamaliv, Taumalipich Temiuz, D' Dinamita y J. Camprubi.—Insertaré alguna cosa de lo que 'ns remeten.
Ciudad J. Abril Virgili: Aprofitaré alguna cosa.—Sabateret del Poble Sec: La poesia encare que ben versificada tè molt poch lance: los epigramas son mas a grassons y poch nous.—T. Llessami: Encare no van prou bé.—F. de A. T. y S.: Encare que ab alguna incorrecció que podrá subsanarse, las dos poesias tenen gracia, en especial la primera.—Eudalt Sala: Es molt fluij.—J. Blanch y Romani: Gracias per l' envió.—A. Pallej.: Aprofitaré un quento.—Pepet Simpàlich: Los versos están bé de forma; pero tenen p'ca novedad.—Linot del Pont: Es bastant fluij.—A. Riusec: Tindrém present lo que 'ns diu y li agraím lo que 'ns envia.—Just Aleix: Va bé, tot.—Francisco de P. Juanico: ¡Quina llastima que la poesia siga tan desigual, perque té trossos bonichs; pero n' hi ha d' altres tan incorrecces que no semblan escrits de la mateixa ma!—Un pelón: Va bé y s' insertara.—J. Puig Cassanyas: Aquesta si que serveix. Y mil gracias.—J. Cap: Aprofitaré *Lo ball*: lo demés no 'ns agrada prou.—Marangi: Aceptém alguns acudits.—Pallaringas: L' articlel podrá arreglarse: la poesia ja la teniam.—Pere Galindayna: Es molt fluij.—F. Olivé: Té trossos versificats ab destresa; pero es tan descarnada sobre tot al final... La gracia consisteix en dir las cosas cubrintlas tot lo possible y deixantlas endavinar.

¡ESTÁ AGOTANTSE LA EDICIÓN!

CANSONS DE LA FLAMARADA

← PER C. GUMÀ →
Un elegantissim tomo de 128 páginas, ab una cuberta alegórica à dugas tintas.
Preu: ¡UNA PESSETA!
Se ven en la libreria Espanyola de Lopez, Rambla del Mitj, 20, principals librerias, kioscos y à casa 'ls corresponssals de LA CAMPANA y La Esquella.
LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.
Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

LOS CONCELLERS DEL MORO

Aquí tenen la rahó
de certs successos funestos:

ahí concellers com aquestos
¡cóm ha de fer res de bó!